

Pogledala je mati Mirčka in videla je njegove plahe oči, njegov blede obrazek, ki je bil tako mrtvaški, da se je prestrašila. Zajokala je in objela sinčka, kakor da bi hotela zabraniti smrti pristop do njenega otroka.

»Mamica, zakaj jokaš?« je vprašal Mirček žalosten.

Mamica pa ni odgovorila. Močila je s solzami njegov obraz in ga poljubljala.

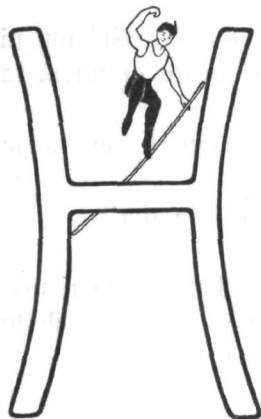
* * *

K sreči sta se varala oba — Mirček in mati: ni bilo treba umreti nobenemu. Ob zdravnikovi pomoči in ob skrbni postrežbi v bolnišnici se je Mirčku kmalu vrnilo ljubo zdravje. Noga se mu je popolnoma zacelila in je bila zopet gibka in ravna kakor prej. Ozdravljena pa je bila tudi njegova preživahna poskočnost in neposlušnost, ki sta ga zavedli v nesrečo.

LAD. O.:

Dušanu v spomin.

auptmanov Dušan — kje pa si? — Naše gore te kličejo, naše planine te vabijo; telovadnica te pogaša; cvetke ti vonjajo pozdrave; vsi, ki so te poznali in ljubili, te zovejo; starši se jokajo; šola se ozira po tebi: »Dušan, kje si?«

In iz »Zvončka« odmeva turobni klic: »Kje si, Dušan, kje si?«

Vse tiho — nobenega odgovora, nobenega odziva!...

Na lepem, širokem Ljubljanskem polju stoji nova gomila. Prvi sneg jo pokriva. To je tvoj zadnji, tihi dom!...

Šele deset let je bil star, pa je moral umreti. Ta silni, nepričakovani udarec je zadel njegove starše, prijatelje in znance dne 13. grudna 1913. Ob 11. uri dopoldne tega strašnega dne je nehalo utripati blago, plemenito srce Dušana Hauptmana.

Obiskoval je prvi razred prve državne gimnazije v Ljubljani. Bil je marljiv učenec, ki je zvesto izpolnoval svoje dolžnosti v šoli in doma. Kar mu je ostajalo svobodnega časa, ga ni trafil s praznim in brezpomembnim igranjem, s postopanjem ali z drugačnimi mladostnimi razvadami. V takem času, ko je opravil svoje delo, ki mu ga je nalagala šola, mu je bila družica in prijateljica lepa knjiga, kakor umevamo to besedo v navadnem smislu, in pa vseh lepih knjig najlepša knjiga: veličastna, mogočna природа!

Naročnik »Zvončkov« je bil od I. razreda ljudske šole. Z velikim veseljem je pričakoval vsake njegove številke. Vesel dan je bil vedno zanj, kadar ga je prejel po pošti. Vzel ga je v roko, ga pregledal in prebral od prve do zadnje strani. »Zvonček« mu je bil zvest prijatelj, Dušan je bil zvest prijatelj »Zvončku«.

Dušan Hauptman

Dušan je bil otrok prave planinske rodovine. Njegov oče, gospod Josip Hauptman, je sam navdušen planinec in tajnik Slovenskega Planinskega Društva, mamica njegova pa je sestra pokojnega gornjegrajskega učitelja, gospoda Ignacija Šijanca, ki je bil torej Dušanov stric in ki je preromal ves naš čaroviti planinski svet.

Navdušenja do čudovite lepote naše prekrasne slovenske zemlje se je navzel Dušan Hauptman doma v najožjem svojem rodovinskem krogu. Lahka stopinja ga je dvigala in nosila po planinah in dobravah. Pred njim se je razgrinjal slovenski svet v vsej prelestni krasoti. Od veselja žareče

oko mu je plavalo v brezkončne dalje, ljubezen do domovine je plamenela v njem...

Posebno se je zanimal tudi za rastlinstvo. Prve pomladanske in je-senske cvetke je ljubil z enako presrčnostjo. Nabiral jih je in prinašal domov ali jih pošiljal prijateljem kot ljube, cvetoče in vonjajoče pozdrave z naših divnih poljan in gorá.

Z velikim trdom in z izredno potrpežljivostjo si je prirejal zbirke metuljev; med njimi so tudi taki iz daljnih prekomorskih dežel.

Za zdrav razvoj in za okrepitev svojih telesnih sil pa je skrbel tudi s telovadbo. Stal je v vrstah sokolskega naraščaja, da, celo pred temi vrstami je stal, saj je bil predtelovadec. Gotovo bi z radostjo pozdravil v letošnjem »Zvončku« nove začetne črke, ki nam predstavljajo telovadce, telovadke in telovadno orodje.

In tega vrlega našega Dušana ni več!

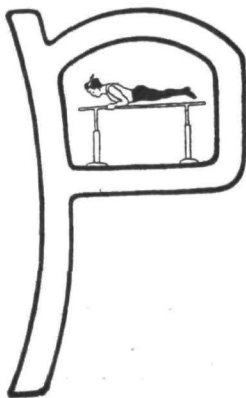
Ko so ga nesli k poslednjemu počitku na pokopališče k sv. Križu, so se mu kakor v poslednji pozdrav in v bridko slovo še enkrat pokazale v vsej svoji krasoti Kamniške planine in Karavanke, ki jih je obsevalo zlatožarno solnce...

Bodi ljubemu mlademu prijatelju s temi vrsticami postavljen skromen spomenik tudi v našem listu! Žalujočim staršem pa naj bo v tolažbo zagotovilo, da dele z njimi težko bolest vsi, ki so poznali njihovega Dušana!

DAVORINOV:

Na semnju.

isane plahte, velike priostrene droge, zaboje z igra-čami in piškoti — vse si je pripravila in naložila na voz. Peljala je po cesti, ko je bila vsa zasnežena, da so se kolesa udirala. Peljala je in premišljala:

»Če danes ne bo kupčije, če ne bom prodala, da bi plačala stanovanje, mi bo vzel gospodar vse, vse! ... Oh, ubogi otroci!«

Ko je tako peljala, je prišla na trg in se ustavila. Kakor sive rjuhe, ki jih je razprostrl človek, da bi jih pobelil, so bili videti veliki šotori, ki so stali ob cesti.

Majhen prostor je bil med dvema šotoroma; tjakaj je zapeljala voz, odkidala je sneg in postavila šotor. Potem je razpostavila po šotoru pisane igrače, zvezke in svinčnike, male lesene konje in sladke piškote.

Ljudje so prihajali po trgu; velika gneča jih je bila, ki se je prerivala mimo šotorov, gledala, občudovala in kupovala. Drveli so ljudje; malega